

det ærede Medlems Anskuelse i saa Henseende, men jeg skal tillade mig at indvende, at jeg tror, at et af de bedste Midler til grundigt at gøre denne Hærlov forhadt i Befolkningen vilde være paany at indkalde det Forstærkningsmandskab, som der allerede ifjor var Tale om. Det kan ikke Andet end i højeste Grad vække Misshag, at de atter og atter skulle indkaldes i Fredstid og deltage i Dvelfer, som Alle maa være enige om, at de kjende, thi det kommer jo ikke an paa at lære præcise og punktlige Beværgreb, smit Fodererits eller andet Eignende; men det, som er det Væsenlige for Soldaten i Felten, er, at han kan bruge sit Skydevaaben og at han, som man siger, overhovedet har Hjerte og Hoved paa rette Sted. Dette lærer man ikke fuldstændig i Fredstid ved gjentagne Dvelfer. Jeg indrømmer, at der derved kan læres Fasthed og en vis Orden, og at dette er nødvendigt, men jeg tror dog, at det i højere Grad kommer an paa, at der er Koldblodighed, Nærverelse og Mod tilstede, og jeg gjentager, at dette først kan erhverves under et Felttog. Vi have idag hørt Udtalelser baade fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. B. Rimestad) og fra det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Schleppgevell), Udtalelser, som i høj Grad vare varme og veltalende for deres Anskuelse. Jeg respekterer de Herrers Anskuelse, hvorvel jeg ikke deler dem, men jeg tror ikke, at det vil være nødvendigt at imødegaa ret Meget deraf. Jeg skal dog gjøre et Par Bemærkninger. Det første ærede Medlem sagde, at dersom Forstærkningen ikke indkaldtes iaar, saa maatte Dvelferne efter Hærens Bestemmelser kaldes i høj Grad usyldestgjørende. Jeg kan nu ikke indse, hvorledes det ærede Medlem kommer til denne Betragtning, thi den Dvelfe, som Hærloven fastsætter, er jo Dvelfe med Linien og Reserven. Dette har intet Medlem tænkt paa eller gjort Forsøg paa at indskrænke, og fordi man ikke vil gaa til at indkalde alt det Mandskab, som Hærloven forudsætter, at man kan indkalde, vel at mærke, naar Rigsdagen finder det nødvendigt og vil bevilge Penge dertil, kan jeg ikke indse, at det ærede Medlem kan

komme til det Resultat, at Dvelfen maa kaldes aldeles usyldestgjørende. Det andet ærede Medlem fremkom med den Udtalelse, at den Omstændighed, at Forstærkningen ikke indkaldtes, omtrent vilde omstyrte Hærloven. Det er mig ligesaa uforstaaeligt, hvorledes han kan komme til det Resultat, thi Hærloven siger ikke — hvad der jo saa ofte er udtalt, og som det derfor tilbørligt kunde være ufornuddent at gjentage — at Forstærkningen skal indkaldes, men kun, at den kan indkaldes, hvilket der er en betydelig Forskjel paa, og at dette skal have en absolut afgjørende Indflydelse paa Hærens Omstyrrelse, tilstaar jeg, gaar over min Forstand. Endnu skal jeg kun gjøre en lille Bemærkning til, hvad der fremkom fra den høitærede Krigsminister. Den høitærede Minister oplyste, at det Beløb, der vilde være Tale om at spare ved Forstærkningens Uindkaldelse, kun var 15,000 Rbd. Dette er ganske vist ikke noget stort Beløb, og, dersom det kun var det, der var Tale om, skulde jeg for mit Bedkommende ikke have Noget at indvende derimod, ihvorvel dette jo ogsaa er Penge for Staten, men det Beløb, som Mandskabet vil komme til at offere, og det, den Tid, som det spilder, er værd, er meget mere. Jeg vover at paastaa, at Mandskabets Tab vil være omtrent 2 til 3 Gange saa stort som det Beløb, Staten vil komme til at udrede. Efter min Mening har det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) fuldstændig Ret i, at det vilde være en Slappelse, ja maasse endogsaa en Demoralisation for de Folk, som skulde indkaldes, forsaavidt de snart efter skulde bruges i Krig, og jeg er overbevist om, at de ville være dygtigere og bedre Soldater, hvis dette Tilfælde skulde indtræde, naar de ikke blive indkaldte til denne Dvelfe. Det er ofte blevet fremsagt, at det er af Betydning, at Mandskabet bliver bekendt med sine Officerer og indordnes i sine Afdelinger, men jeg tror med Grund at kunne sige, at det er ligesaa heldigt, om det ikke sker. Mange Officerer ere — det drifter jeg mig til efter min Erfaring at paastaa — hverken dygtige eller vel fete i Fredstid, hvortil de kunne være baade dygtige og brugbare i Felten. Et lignende Forhold er vistnok tilstede